

Kovács Piroska Mária nővér FDC

Isteni Szeretet Leányai Kongregáció

Mindig nagyon nagy tiltakozás volt bennem minden szenvedéssel, fájdalommal szemben. Egyáltalán nem értettem, hogy hogyan lehetne a fájdalomnak örülni. Azt gondoltam, hogy még Isten sem kívánhatja tőlem, hogy amikor nagyon szenvedek valami miatt, még örüljek is! Persze igazából arról volt szó, hogy én megrekedtem a „csomagolásnál, és nem jutottam el a benne rejlő kincsig”, vagyis, hogy nem a fájdalomnak kell örülni, hanem Jézusnak, aki a fájdalom mögött van, de ezt csak később értettem meg.

Egy élmény máig nagyon intenzíven él bennem. Egy időben elég nehéz feladat volt rábízva. Egy kis faluban dolgoztam, a lelki vezetőm több száz kilométerre volt, és nagyon szenvedtem sok mindentől: kilátástalanság, megnemértés, stb. Egyik nap különösen nehéz volt, arra gondoltam, hogy milyen jó lenne, ha most „X”. vagy „Z” itt lenne, megértene stb. Egyszer csak rádöbentem, hogy hisz Jézus itt van! Egy szempillantás alatt világossá vált, hogy NEKI kell örülni! Ő itt van! És kisütött bennem a Nap.

Egy közösségben, a mindennapok tele vannak az Elhagyott Jézussal való találkozás lehetőségeivel, sajnos sokat elszalasztok.

Egészen hétköznapi problémák: sokszor megesik, hogy ketten nem értenek egyet, de valami miatt nem szólhatok bele, csak rontanék a helyzeten, ilyenkor nem tudok mást tenni, mint átölelni az Elhagyott Jézust, és kérni, hogy ő adjon fényt, békét, egyetértést. És újra kimondom Neki: ebben a fájdalomban is szeretlek Jézus. Ez a fájdalom is az enyém!

Például, együtt kezdtünk el imádkozni új hivatásokért, aztán egy idő után az idősek közül többen megijedtek, és már nincsenek benne ebben az imában. Ez is az Elhagyott Jézus egyik arca, Ő segít megérteni a többieket, ő segít, hogy átlépjek a saját fájdalmamon.

Egy másik nehézség, hogy az idősek sokszor mondanak, tesznek valamit, ami zavar bennünket náluk fiatalabbakat, s ezt fontos MAGUNKBAN tisztázni, hogy ez a karizmánknak nem az a lényeges része, amit utánozni kell, (nem a karizma,) hanem az ő életkorukból fakadó sajátosság. Szeretnünk kell őket így! De ez csak úgy sikerült, ha magunkban ezt a fájdalmat is átöleljük.

Szeptemberben egy nemzetközi rendi tanácskozáson vettem részt. Az egyik előadó azt mondta: „Ahol mások problémát látnak, ott nekünk meg kell látnunk a Keresztet”, mint az egyetlen Megoldást! Valószínű azért is érintett meg ez annyira, mert saját hivatásomat is az Alapítónk „Kereszttapasztalatában” értettem meg!

Ez mostanra a szavakon túl egy képpé vált bennem: Ha kapok egy csomagot, ami nagyon be van csomagolva, összecsomózva a madzagok, ha tudom, hogy egy értékes ajándék van, hát nem sok időt szánok a csomók bogozgatására, hanem fogok egy kést vagy ollót, és levágom a csomagolást. Így kell tennem a problémákkal is.

Egyik alkalommal az egyik nővér azt kérdezte: Mondd, Te mit csinálsz, amikor valami miatt, elveszíted a békédet, látszik, hogy pár perc, és máris visszanyerted?

Persze, ez nem megy mindig simán, sajnos megtörténik, hogy jön a „hasra esés”, aztán meg az újrakezdés...

A mindennapi apró tapasztalatok segítenek abban, hogy az Elhagyott Jézust ne csak imádjam, elmélkedjek Róla, hanem szeressem is! Ennek a mélyebb, jobb megértésében segít a Regulánk 1. pontja.

„Mindenekelőtt kedves testvérek, szeressétek Istent, utána felebarátotokat, mert ez a két legfőbb, alapelveként nekünk adott parancsolat. Azért jöttetek ide, hogy egyetértésben lakjatok az Úr hajlékában, egy szív, egy lélek legyetek Istenben.” (Szent Ágoston szabályai szerzetesnők részére 1. pont)